

O Boží chvále

1. čtení: Mt 25,14-30 – podobenství o hřivnách

Kázání: 1 Kor 4,5 - Nevyslovujte proto soudy předčasně, dokud Pán nepřijde. On vynese na světlo to, co je skryto ve tmě, a zjeví záměry srdcí; tehdy se člověku dostane chvály od Boha.

Přišel Vám někdy takový ten dopis s červeným pruhem? Já teda myslím, že je s červeným. Prostě soudní obsílka. Takový ten dopis, co když ho člověk dostane, znamená to, že má jít k soudu. Já sám to znám jenom z filmů. Ale docela živě si umím představit ten pocit. Mně stačilo, když mi došel doporučený dopis od exekutora, abych ihned zaplatil spoustu peněz, jinak že špatně dopadnu. Nepříjemný pocit. Exekutor, soud, dopis s červeným pruhem – to znamená průšvih. A většinou velký průšvih. To mě napadne při slově soud. A co teprve Boží soud? My křesťané totiž věříme, že Bůh bude tento svět soudit. Že na konci věků proběhne soud. Jestli máte podobné pocity jako já při představě doporučených dopisů s červeným pruhem, jaké pocity ve vás vyvolává ten poslední soud?

Asi víte, že jsem vyrůstal v takové zvláštní křesťanské tradici. Bible se tam brala hodně vážně a hodně doslova. Taky se tam brala hodně vážně myšlenka posledního soudu. A život věřícího člověka byl docela dost ovlivňován a motivován strachem. Strachem z Božího soudu. Aby člověk nebyl odsouzen. Taky tam mezi lidmi kolovaly takové někdy špatné, někdy horší brožurky. A jednu z nich si pamatuju dost přesně. Byl to takový malý černobílý comics s názvem: Toto byl tvůj život. Byl to příběh člověka, který umřel a dostal se právě před Boží soud. Stál tam ve velké místnosti a koukal se na filmové plátno, kde se odehrával celý jeho život. Ale kromě toho, že bylo vidět a slyšet všechno, co v životě dělal, bylo také slyšet, co si myslel. Také tam byla vykreslená scéna, jak dotyčný člověk sedí v kostele a usmívá se a k tomu byla bublina s jeho myšlenkami: „Kdy už tohle divadlo skončí, abych mohl jít dom? To je ale blbost.“ Nakonec na tom posledním soudu zjistili, že jeho jméno nebylo zapsáno v knize života a anděl ho hodil do ohnivého jezera. Ten comics byl, ale taky trošku nebyl k smíchu.

V prvním čtení jsme mohli slyšet podobenství o hřivnách. Všichni ho znáte. O čem to podobenství ale doopravdy je? Nepamatujete si z něj taky náhodou nejvíc toho posledního chudáka, co tu hřivnu ze strachu před pánem zahrabal a když pán přišel účtovat, tak tomu chudákovi vynadal a pak ho přikázal hodit do temnot, kde bude pláč a skřípění zubů? To pánovo účtování se nejspíš taky odkazuje k poslednímu soudu. Přemýšleli jste ale někdy o těch dvou, co je pán pochválil. Jak jim řekl: Služebníku dobrý a věrný, vejdi a raduj se u svého pána. Nás většinou zajímá až ten poslední, kterému pán řekl: Služebníku špatný a líný. Proč? Asi proto, že ti dva první byli úspěšní a pracovití a dostali pochvalu za to, co se jim povedlo. A kolik se toho povedlo mně? A pozastavili jste se někdy nad těmi žalmy, ve kterých žalmista s radostí a nedočkavostí očekává Boží soudy a šíleně se na ně těší? To je zvláštní. Jak se může člověk těšit na soud? Jak přesně bude ten poslední soud vypadat, to nevíme. Jestli jsme ale křesťané a věříme tomu, co je napsáno v Bibli, myšlenky Božího soudu se těžko vyhneme.

Ten dnešní biblický text z Pavlova dopisu do Korintu je taky o Božím soudu. Končí ale nějak divně: Tehdy se každému člověku dostane chvály od Boha.“ Pavel tady píše, že nakonec to bude Pán Bůh, který spravedlivě posoudí naše životy. A vynese na světlo to, co je skryto ve tmě a zjeví záměry srdce. Nekončí ale našim odsouzením. Říká, že Bůh nás nakonec pochválí. Každému člověku se dostane od Pána Boha pochvaly. Asi vás napadne to samé, co mě. Za co? Za co nás bude Bůh chválit? A jak to, že každého? Nevím, to už se tam nepíše. A co všichni ti Hitlerové a Stalinové a další zrůdy našich dějin? Ty bude Pán Bůh taky chválit? Jak se

Jim ty gulagy a koncentráky pěkně povedly? Ne. Tohle nesmí být nikdy hodno chvály. Ale nejde jen o tyhle vyložené zruďnosti. Jde taky o nás. Vždyť kolik našich vlastních skutků a záměrů srdce je hodno chvály? Tak jak to teda bude?

Na jiném místě v Bibli se mluví o tom, že člověk tady žije svůj život, trochu jako kdyby stavěl dům. A pokud člověk věří v Ježíše Krista, a na něm zakládá svůj život, je základ toho domu dobrý. Pak ale záleží na každém, jak v té stavbě pokračuje. Z jakých materiálů a jak poctivě ten svůj život staví. Nakonec celá ta stavba projde zkouškou ohněm. A to, co v těch našich stavbách stálo za nic, to shoří. Zřejmě to nebude nic příjemného zjistit, kolik toho v těch našich životech bylo k něčemu dobré. Kolik energie jsme věnovali poctivým a dobrým věcem a kolik toho bylo zbytečného nebo vysloveně zlého. A nejde jen o to, co jsme udělali. Bůh bude koukat i na naše pohnutky, na záměry našeho srdce. Tedy co dobrého, ale taky špatného jsme chtěli udělat a proč. V tom ohni shoří všechny gulagy a koncentráky, všechny nenávisti, ale taky lenosti, chamtivosti a pýchy. Tomu všemu Bůh nakonec nedá za pravdu, byť se to tu ve světě mohlo zdát kdovíjak mocné a pevné, byť se to tu ve světě dalo jakkoli skrýt. Všechny tyhle lidské výtvořiny a novostavby shoří na popel. Co potom zůstane? Kolik toho z těch našich životních staveb zachráníme? Nevím, to ať si posoudí každý sám, to ať nakonec posoudí Bůh sám. Rozhodně ale nakonec přijde pochvala. I přese všechno, co se nám nepovedlo, nás Bůh nakonec pochválí. Třeba jen za to, že jsme ten život žili. Že jsme to nevzdali, že jsme toužili po dobru. Možná toho nebude moc, možná u někoho víc, nakonec ale to jediné zůstane a bude mít cenu a dočká se chvály od samotného Boha.

Očekáváme Boží soud. Můžeme ho očekávat s nadějí a těšit se na něj. Žít poctivý a smysluplný život nemusíme ze strachu, abychom pak nebyli odsouzeni. To vskutku není Božím záměrem. Ve strachu přece není svoboda a lidská svoboda je pro Pána Boha to téměř nejdůležitější. Žít dobrý život můžeme prostě proto, že je dobrý. Protože tím děláme radost ostatním lidem, protože tím děláme radost i Bohu.

Ještě jedna věc mě napadá. Bůh nás nakonec pochválí. Kdy jste vy naposledy pochválili toho, koho milujete?

Amen